[2019] 5 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 535

ਪੱਟੂ ਰਾਜਨ

ਬਨਾਮ

ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਰਾਜ

(2009 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 680-681)

29 ਮਾਰਚ, 2019

[ਐਨ.ਵੀ. ਰਮਨ, ਮੋਹਨ ਐਮ. ਸ਼ਾਂਤਨਾਗੌਦਰ, ਇੰਦਰਾ ਬੈਨਰਜੀ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860: ਧਾਰਾ 302 - ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪਤੀ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1) ਦਾ ਅਗਵਾ ਅਤੇ ਕਤਲ - ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤੀਜੀ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੀੜਤ-ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਵਿਚਕਾਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਲਈ ਹੋਰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਕਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ - ਘਟਨਾ ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਅਗਵਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸੇ ਦਿਨ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ - ਅਗਵਾ ਦੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ - ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 364, 304 ਭਾਗ -1 ਅਤੇ 201 ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ - ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਧਾਰਾ 304 ਭਾਗ-1 ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ - ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ - ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ: ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -1 ਦੀ ਵਿਸਥਾਰਤ ਗਵਾਹੀ ਸੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅਣਉਚਿਤ ਪੱਖਾਂ ਰਾਹੀਂ ਲਾਲਚ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼

ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ, ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ ਦੀ ਪਛਾਣ – ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੇ ਸਬੂਤ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 2 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਥਿਤ ਸਨ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੀ ਮਾਂ - ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 6 ਦੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 6 ਦੇ ਘਰੋਂ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੀ ਫੋਟੋ, ਸੋਨੇ ਦੀ ਚੇਨ ਆਦਿ ਵਾਲਾ ਪਰਸ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੁਆਰਾ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਫੋਟੋਆਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਸਾਮਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜ਼ਖਮ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਹੋਏ - ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਦੇ ਮਕਸਦ, ਆਖਰੀ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਸਬੂਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸਨ - ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਟੈਸਟ ਨੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 - ਇਸ ਲਈ, ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਲਈ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਸਬੂਤ - ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤ.

XXXXXX

ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ: ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕਿ ਉਸੇ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦੂਜੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਤਲ ਦੀ ਘਟਨਾ ਸਿਰਫ ਅਗਵਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਹੀ ਸਿਲਸਿਲਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ - ਕਿਹਾ: ਪਟੀਸ਼ਨ ਟਿਕਾਊ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ

ਹੋਇਆ ਕੇਸ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਤੋਂ ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਤਹਿਤ 'ਅਗਲੇਰੀ ਜਾਂਚ' ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਿਛਲੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ - ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਦੋਵਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਵੱਖਰਾ ਸੀ - ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵੀ ਵੱਖਰੀ ਸੀ - ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਤੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕੋਈ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਪਹਿਲਾ ਅਪਰਾਧ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਕਰਨਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਕਸਦ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਮਕਾਉਣਾ ਅਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾਉਣਾ ਸੀ - ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਦੂਜੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇਰਾਦਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕਰਨਾ ਸੀ - ਇਸ ਲਈ, ਦੋਵਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀ ਏਕਤਾ ਵੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਸੀ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਤਲ ਦੀ ਘਟਨਾ ਅਗਵਾ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀ ਸੀ - ਅੱਗੇ ਦੀ ਜਾਂਚ, ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਸੀ - ਜੇ ਪਿਛਲੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਅਪਰਾਧ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਨਵੇਂ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲੰਬਿਤ ਕੇਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵੱਖਰੀ ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਨਿਆਂਪੂਰਨ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੈ - ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860 - ਧਾਰਾ 302 - ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ, 1973 - ਧਾਰਾ 173 (8) - ਜਾਂਚ।

ਸਬੂਤ: ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤ - ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ - ਰੱਖੀ ਗਈ: ਮਨੁੱਖੀ ਏਜੰਸੀ ਅਸਲ ਘਟਨਾ ਦੇ ਚਿੱਤਰਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਹਾਲਾਤ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਜਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ - ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹਾਲਾਤ ਨਿਰਣਾਇਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ

ਹਨ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਬਾਰੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਹਰ ਹੋਰ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ - ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਇੰਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਨਾ ਛੱਡੇ ਜਾ ਸਕੇ - ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤ - ਦੰਡਾਵਲੀ, 1860 - ਧਾਰਾ 302.

XXXXXX

ਪੱਟੂ ਰਾਜਨ ਬਨਾਮ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਰਾਜ 537

ਸਬੂਤ ਐਕਟ, 1872: ਧਾਰਾ 45 - ਮਾਹਰ ਸਬੂਤ – ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਸਬੂਤ - ਸਬੂਤ ਮੁੱਲ - ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਸਬੂਤ ਰਾਏ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ - ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਮਾਹਰ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਖ਼ਾਸਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਏ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਵਿਗਿਆਨ, ਕਲਾ, ਆਦਿ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਤਕਨੀਕੀ ਮੁਹਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ - ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਬੈਲਿਸਟਿਕਸ, ਫਿੰਗਰਪ੍ਰਿੰਟ ਮੇਲ, ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਤੁਲਨਾ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਟੈਸਟਿੰਗ ਜਾਂ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਤਕਨੀਕਾਂ ਵਰਗੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਗਵਾਹ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮੁਹਾਰਤ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਉਚਿਤ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਮਾਹਰ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਸੁਤੰਤਰ ਫੈਸਲਾ ਬਣਾ ਸਕੇ - ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਾਏ ਦੇ

ਸਬੂਤ ਸਲਾਹਕਾਰੀ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਮਾਹਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ – ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ.

ਸਬੂਤ ਐਕਟ, 1872: ਧਾਰਾ 45 - ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਟੈਸਟ - ਸਬੂਤ ਮੁੱਲ - ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ: ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਸਬੂਤ ਵੀ ਮਾਹਰਾਂ ਦੀ ਰਾਏ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹਨ - ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੀ ਪਛਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਟੈਸਟ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ - ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਮਾਹਰਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਟੈਸਟ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤ ਦਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਸੀ - ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 34 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਟੈਸਟ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿ ਟੈਸਟ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ ਵੀਡੀਓ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ, ਵਿਜ਼ੂਅਲ ਨਿਰੀਖਣ, ਅਤੇ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ - ਇਸ ਲਈ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 34 ਦੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਟੈਸਟ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਪੱਖ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਹੋਰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਟੈਸਟ ਨਾ ਕਰਵਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਗਲਤ ਹੈ - ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਮਾਪੇ

ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਟੈਸਟ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ - ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਟੈਸਟ।

XXXXXX

ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਿਆਂ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ

1. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਤਲ ਦੀ ਘਟਨਾ ਸਿਰਫ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੇ ਅਗਵਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਜੁਰਮ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਪੀੜਤਾਂ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੀੜਤਾਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਦਿਨ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਕਤ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਕਤ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਦੋਸ਼ੀ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਤਿਰੂਨੇਲਵੇਲੀ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਇਹ ਜੁਰਮ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਾਰ ਵਿਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 4, 6 ਅਤੇ 7 ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਕੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਚੁੱਕ ਲਿਆ, ਉਸ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਜੰਗਲ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਦੋਵਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀ ਏਕਤਾ ਵੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 15] [550-F; 551-B-D, F]

1.2 ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਗਵਾ ਦਾ ਜੁਰਮ ਅਤੇ ਕਤਲ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਅਪਰਾਧ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਗਵਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਂਚ ਦੇ ਜੁਰਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਦੁਆਰਾ ਅਗਵਾ ਦੇ ਜੁਰਮ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ 8 ਤਹਿਤ ਅਗਲੇਰੀ ਜਾਂਚ, ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਜੇ ਪਿਛਲੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਅਪਰਾਧ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਨਵੇਂ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲੰਬਿਤ ਕੇਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵੱਖਰੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਨਿਆਂਪੂਰਨ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੈ। [ਪਾਰਸ 18, 20] [554-A-C; 556-A]

XXXXXX

ਪੱਟੂ ਰਾਜਨ ਬਨਾਮ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਰਾਜ 539

ਅਵਦੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਝਾਅ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ (2016) 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 8; ਏ.ਪੀ. ਬਨਾਮ ਚੀਮਾਲਾਪਤੀ ਗਣੇਸ਼ਵਰ ਰਾਓ ਰਾਜ [1964] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 297; ਟੀ.ਟੀ ਐਂਟਨੀ ਬਨਾਮ ਕੇਰਲ ਰਾਜ (2001) 6 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 181: [2001] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 942; ਰਮੇਸ਼ਚੰਦਰ ਨੰਦਲਾਲ ਪਾਰਿਖ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ (2006) 1 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 732; ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ ਕਾਹਲੋਂ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (2009) 1 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 44: [2008] 14 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 1049; ਬਾਬੂਭਾਈ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ (2010) 12 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 254: [2010] 10 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 651 - ਭਰੋਸੇਯੋਗ।

2.1 ਤੁਰੰਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਿੱਧਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਕੇਸ ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜੱਜ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣ, ਸਬੂਤ ਦੀ ਥਾਂ ਨਾ ਲੈਣ ਦੇਣ। ਜੇ ਕਥਿਤ ਹਾਲਾਤ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਠੋਸ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ -1 ਨੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅਣਉਚਿਤ ਪੱਖਾਂ ਰਾਹੀਂ ਲਾਲਚ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜੁਰਮ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਬਾਰੇ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਲਟ-ਪੜਤਾਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਦੇ ਕੇ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਬਾਰੇ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ 20.11.2001 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾ ਸਕੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ 26.10.2001 ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਸੀ ਅਤੇ 06.11.2011 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਸਕੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਹਿਲੀ ਘਟਨਾ (ਅਗਵਾ ਦੀ ਘਟਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ) ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਬਚਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਵੀ, ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਵੀ ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਬਚ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਤੋਂ ਲੰਬੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਮਾਮੂਲੀ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ। (ਪਾਰਸ 22,24) [556-D-F; 558-G-H; 559-A-D]

XXXXXX

2.2 ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੇ ਮਕਸਦ ਦੇ ਪਹਿਲੂ, ਆਖਰੀ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ. ਉਹ ਗਵਾਹ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੀ ਮਾਂ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 2 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਥਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. [ਪਾਰਸ 25,26]

3. ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 7 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵੀ ਢੁਕਵੀਂ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਡਾਈਕਨਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਟਾਈਗਰ-ਚੋਲਾ ਵਿਖੇ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿਖਾਏਗਾ ਜਿੱਥੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਸੁੱਟੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਉਕਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਉਪਲਬਧ ਤਸਵੀਰਾਂ ਤੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 7 ਦੀ ਉਲਟ-ਪੜਤਾਲ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਨ ਯੋਗ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਕੱਢੀ ਗਈ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 27] [560-E-G; 561-A]

4. ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਅਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਹੈ। ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਾਰਨ ਇੱਥੇ ਦਿੱਤੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਨਿਆਂਇਕ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਬੂਲਨਾਮੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ

ਕੋਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸਮੱਗਰੀ ਬਰਾਮਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਭੌਤਿਕ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦਾ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰਭਰਤਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ. [ਪੈਰਾ 27] [561-B-C]

5. ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਮ੍ਰਿਤਕ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੋਟਲਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਹੱਥ ਲਿਖਣ ਦੇ ਮਾਹਰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 36 ਨੇ ਹੋਟਲ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 4, 5, 6 ਅਤੇ 8 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ ੧ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 30] [562-H; 563-A-B]

XXXXXX

ਪੱਟੂ ਰਾਜਨ ਬਨਾਮ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਰਾਜ 541

6. ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਸਬੂਤ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਏ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਮਾਹਰ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਏ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਵਿਗਿਆਨ, ਕਲਾ, ਆਦਿ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਤਕਨੀਕੀ ਮੁਹਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ. ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਗਵਾਹ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮੁਹਾਰਤ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ

ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਉਚਿਤ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਮਾਹਰ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਸੁਤੰਤਰ ਫੈਸਲਾ ਬਣਾ ਸਕੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਾਏ ਦੇ ਸਬੂਤ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹਕਾਰੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਮਾਹਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਲਟ ਨਤੀਜੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗੀ, ਖ਼ਾਸਕਰ ਅਜਿਹੀ ਧਿਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਹੋਰ ਠੋਸ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ। [ਪਾਰਸ 31-33] [563-C-D; 564-A-B, E]

ਸ਼ਰਦ ਬਿਰਧੀਚੰਦ ਸਰਦਾ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ (1984) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 116: [1985] 1 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 88; ਰਮੇਸ਼ ਚੰਦਰ ਅਗਰਵਾਲ ਬਨਾਮ ਰੀਜੈਂਸੀ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਮਟਿਡ ਅਤੇ ਹੋਰ (2009) 9 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 709: [2009] 14 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 424; ਰਾਜ (ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ) ਬਨਾਮ ਪਾਲੀ ਰਾਮ (1979) 2 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 158: [1979] 1 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 931; ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਬਨਾਮ ਜੈ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਾਜ (1999) 7 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 280: [1999] 2 ਬੇਨਤੀ ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 318; ਬਾਸੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ (2006) 13 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 65: [2006] 9 ਬੇਨਤੀ ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 431; ਮਲਯ ਕੁਮਾਰ ਗਾਂਗੁਲੀ ਬਨਾਮ ਡਾ. ਸੁਕੁਮਾਰ ਮੁਖਰਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (2010) 2 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ (ਸੀ.ਆਰ.ਆਈ) 299 - ਨਿਰਭਰ।

7. ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਟੈਸਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸੁਪਰਥੋਪਣ ਬਾਰੇ ਸਬੂਤ ਵੀ ਮਾਹਰਾਂ ਦੀ ਰਾਏ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹਨ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੀ ਪਛਾਣ ਲਈ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਟੈਸਟ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਟੈਸਟ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ

ਮਾਹਰਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਟੈਸਟ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਬੂਤ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 34 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਟੈਸਟ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਕਿ ਟੈਸਟ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੀਡੀਓ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ, ਵਿਜ਼ੂਅਲ ਨਿਰੀਖਣ, ਅਤੇ ਦੰਦਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਲਈ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਵਿਧੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਪੂਰਵਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 34 ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 34 ਦੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. (ਪਾਰਸ 34, 36-38) [564-F; 565-E-G]

XXXXXX

ਸ਼ੰਕਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਰਾਜ (1994) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 478; ਸਵਾਮੀ ਸ਼ਰਦਾਨੰਦ ਬਨਾਮ ਕਰਨਾਟਕ ਰਾਜ (2007) 12 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 288: [2007] 7 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 616; ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ, ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਬਨਾਮ ਜੌਹਨ ਡੇਵਿਡ (2011) 5 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 509: [2011] 7 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 354; ਮਹੇਸ਼ ਧਨਾਜੀ ਸ਼ਿੰਦੇ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ (2014) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 292: [2014] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 406 - ਨਿਰਭਰ

ਮੋਦੀ, ਮੈਡੀਕਲ ਨਿਆਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਅਤੇ ਟੌਕਸੀਕੋਲੋਜੀ ਦੀ ਪਾਠ ਪੁਸਤਕ, 26 ਵਾਂ ਐਡੀਸ਼ਨ, 2018 - ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

8.1 ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 6 ਦੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਉਸ ਦੇ ਘਰੋਂ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੀ ਫੋਟੋ, ਸੋਨੇ ਦੀ ਚੇਨ ਆਦਿ ਵਾਲੇ ਪਰਸ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਦੀ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਬਿਆਨਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਟਾਈਗਰ-ਚੋਲਾ ਜੰਗਲ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਉਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਟੀਮ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਮੋੜ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਅਸਲ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਲਿਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਹ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਬਰਾਮਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1, ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫੋਟੋਆਂ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨਾ ਸਾਰੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। [ਪਾਰਸ 39,40] [566-C-G]

XXXXXX

ਪੱਟੂ ਰਾਜਨ ਬਨਾਮ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਰਾਜ 543

ਰੋਹਤਾਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ (2013) 14 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 434: [2013] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 884; ਤ੍ਰਿਮੁਖ ਮਾਰੂਤੀ ਕਿਰਕਾਨ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ

ਰਾਜ (2006) 10 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 681: [2006] 7 ਬੇਨਤੀ ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 156 - ਭਰੋਸੇਯੋਗ।

8.2 ਪਲਾਨੀ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਦੀ ਬਿੱਲ ਬੁੱਕ ਅਤੇ ਕੈਸ਼ ਬੁੱਕ ਵੀ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਟਾਟਾ ਸੂਮੋ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਭਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਟਾਟਾ ਸੂਮੋ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਡਾਈਕਨਾਲ ਵੱਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਪਲਾਨੀ ਵਿਖੇ ਕੋਡਾਈਕਨਾਲ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਤੋਂ ਤੇਲ ਭਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੀਆਂ ਭਾਰੀ, ਨਿਰੰਤਰ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਗਵਾਹੀਆਂ, ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਬਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ. ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਜਾਂ ਅਤਿਕਥਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹੋਰ ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਇਕਸਾਰ, ਇਕਸਾਰ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਨ, ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਪੂਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਸੀ. (ਪਾਰਸ 42, 43) [567-G-H; 568-A-C]

ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ) (1978) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 161: [1978] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 393; ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਬਨਾਮ ਲੇਖ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (2000) 1 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 247: [1999] 4 ਬੇਨਤੀ ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 286; ਤਾਖਾਜੀ ਹੀਰਾਜੀ ਬਨਾਮ ਠਾਕੋਰ ਕੁਬੇਰਸਿੰਘ ਚਮਨਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (2001) 6 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 145; ਚਮਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਉਤਰਾਖੰਡ ਰਾਜ (2016) 12 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 76 - 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ.

XXXXXX

ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੇਸ ਹਵਾਲਾ

[1964] 3 SCR 297	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 15
[2001] 3 SCR 942	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 17
(2016) 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 8	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 18
(2006) 1 SCC 732	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 19
[2008] 14 SCR 1049	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ19
[2010] 10 SCR 651	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 20
[1985] 1 SCR 88	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 22
[2009] 14 SCR 424	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 32
[1979] 1 SCR 931	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 32
[1999] 2 ਬੇਨਤੀ ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 318	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 32
[2006] 9 ਬੇਨਤੀ ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 431	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 32
(2010) 2 SCC (Cri) 299	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 32
(1994) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 478	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 34
[2007] 7 SCR 616	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 34

[2011] 7 SCR 354	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 34
[2014] 3 SCR 406	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 34
[2013] 3 SCR 884	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 41
[2006] 7 ਬੇਨਤੀ ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 156	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 41
[1978] 3 SCR 393	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 43
[1999] 4 ਬੇਨਤੀ ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 286	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 43
(2001) 6 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 145	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 43
(2016) 12 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 76	ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 43

ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ: 2009 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 680-681

ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 19.03.2009 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ 2004 ਦੇ ਸੀ.ਏ. ਨੰਬਰ 748 ਅਤੇ 2004 ਦੇ 637 ਵਿੱਚ

ਨਾਲ

ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 799-800, 824, 801-802, 822-823 2009।

XXXXXX

ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਪੱਖਾਂ ਵਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਬਾਲਾਜੀ ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਸ਼ਵਰਿਆ ਭਾਟੀ, ਕੇ. ਕੇ ਮਨੀ, ਟੀ ਅਰਚਨਾ, ਜੈਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਆਦਿੱਤਿਆ ਕੁਮਾਰ, ਐਸ. ਰਤਨਾਕਰਨ, ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ, ਥੰਕੈਹ, ਟੀ ਗੋਪਾਲ, ਵੈਦਰੁਤੀ ਮਿਸ਼ਰਾ, ਐਮ. ਯੋਗੇਸ਼ ਕੰਨਾ, ਐਸ. ਪਾਰਥ ਸਾਰਥੀ, ਐਸ .ਰਾਜਾ ਰਾਜੇਸ਼ਵਰਨ, ਪੱਲਵੀ ਸੇਨਗੁਪਤਾ, ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੇਠ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਇਆ

ਮੋਹਨ ਐਮ ਸ਼ਾਂਤਨਾਗੌਦਰ, ਜੇ.

1. ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ 2004 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 637 ਅਤੇ 748 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 19.03.2009 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਜੀਵ.ਜੋਤੀ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1) ਦੇ ਪਤੀ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਦੇ ਅਗਵਾ ਅਤੇ ਕਤਲ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ।

2. ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਮੂਲ ਤੱਥ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:

ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਹੋਟਲਾਂ ਦੀ ਲੜੀ (ਸਰਵਣ ਭਵਨ) ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਜੋਤਸ਼ੀ ਦੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ ਜਾਂ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨਾਲ ਮੋਹਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤੀਜੀ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਲੈਣ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨਾਲ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਆਪਣੀ

ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1, ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨਾਲ ਅਕਸਰ ਫੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗਹਿਣੇ ਅਤੇ ਰੇਸ਼ਮ ਦੀਆਂ ਸਾੜੀਆਂ ਵਰਗੇ ਮਹਿੰਗੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮੈਡੀਕਲ ਬਿੱਲਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਵੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਸਦੇ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦਿੰਦਾ ਸੀ. ਇਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਸੀ ਤਾਂ ਇਕ ਹੋਰ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਸਲਾਹ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਹਤਰ ਇਲਾਜ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਦੂਜੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਨਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕਈ ਟੈਸਟ ਕਰਵਾਏ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਏਡਜ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਟੈਸਟ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਸਾਫ਼ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

3. 01.10.2001 ਨੂੰ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ (ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਸਮੇਤ) ਦੁਆਰਾ ਅਗਵਾ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ (ਐਕਸਟ.ਪੀ 3) ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਵਾ ਦੀ ਘਟਨਾ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪੀਲਾਂ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਘਟਨਾ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ।

XXXXXX

4. ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤੀਜੀ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ. ਅਗਵਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ 01.10.2001 ਦੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਿਛਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ। ਕਤਲ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰੈਸ ਰਿਪੋਰਟਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਆਉਣ ਲਈ ਕਹੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਗਲਤ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦਾ ਸ਼ੁਭਚਿੰਤਕ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ।

5. 18.10.2001 ਨੂੰ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਮੰਦਰ ਗਏ। ਇਸ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ ਟੀ.ਐਨ 09 ਟੀ 3224 (ਐਮ.ਓ.1) ਅਤੇ ਟੀ.ਐਨ 22 5202 (ਐਮ.ਓ.2) ਵਾਲੀਆਂ ਦੋ ਅੰਬੈਸਡਰ ਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਟਾਟਾ ਸੂਮੋ ਗੱਡੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। TN 09 Q 1310 (M.O.3) ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਕਾਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਰੁਕਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ PW1 ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 3 ਅਤੇ 4 ਚਾਕੂਆਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਹੋ ਕੇ ਇਕ ਕਾਰ ਵਿਚੋਂ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਕਾਰ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੇਂਗਲਪੱਟੂ ਲੈ ਗਏ। ਉਸੇ ਰਾਤ ਲਗਭਗ 8.30 ਵਜੇ, ਇੱਕ ਮਰਸਿਡੀਜ਼ ਬੇਂਜ਼ ਜਿਸ ਦਾ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਟੀ.ਐਨ 10 ਐਮ 7755 (ਐਮ.ਓ.4) ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਨਾਲ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੀ ਮਾਂ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 2 ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ

ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਉਕਤ ਬੇਂਜ਼ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਜਦੋਂ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 3 ਅਤੇ 4 ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਬੇਂਜ਼ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਕਤ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਤਿਰੂਚਿਰਾਪੱਲੀ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ।

6. 19.10.2001 ਨੂੰ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਪਰੱਪੜੀ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 8 ਦੁਆਰਾ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 9 ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਾਦੂ-ਟੋਣੇ (ਕਾਲੇ ਜਾਦੂ) ਦੇ ਕਥਿਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਜੋ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਥਾਕੁਮਾਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਉੱਥੋਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜੋਤਸ਼ੀ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 8) ਦੀ ਸਲਾਹ ਲੈਣ ਲਈ ਵੇਪਨਕੁਲਮ ਪਿੰਡ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਕਤ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਜਨਾਰਥਨਮ ਦੀ ਇਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਆਈ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਗੁੰਡਿਆਂ ਦੇ ਚੁੰਗਲ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤਿਰੂਨੇਲਵੇਲੀ ਦੇ ਹੋਟਲ ਅਰਿਆਸ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਰਿਵਾਰ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1, 5, 6 ਅਤੇ 8 ਦੇ ਨਾਲ ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਰਾਹੀਂ ਚੇਨਈ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ।

7. ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨਾਲ ਇੱਕ ਫੋਨ ਕਾਲ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ 5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਹਮਦਰਦੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੁੰਬਈ ਭੱਜਣ ਅਤੇ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਉੱਥੋਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਉਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 21.10.2001 ਨੂੰ, ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਕੋਲ ਉਸ ਦੀ ਰਹਿਮ ਦੀ

ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਇੱਕ ਝੂਠੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਦਮਾ ਲੱਗਾ। ਬਦਨਾਮ ਅਤੇ ਧੋਖਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 3 ਅਤੇ 4 ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ। 24.10.2001 ਨੂੰ, ਉਹ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਦੀ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਲੈ ਗਏ ਜੋ ਉਸ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਖਾਲੀ ਕਾਗਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਵੀ ਕਰਵਾਏ। ਉਸੇ ਦਿਨ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 6 ਸੰਥਾਕੁਮਾਰ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟਾਟਾ ਸੂਮੋ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਜਿਸ ਦਾ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਟੀ.ਐਨ 10 ਐਮ 7755, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 'ਤੇ ਕਾਲੇ ਜਾਦੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਤਿਰੂਨੇਲਵੇਲੀ ਪਹੁੰਚੇ।

XXXXXX

ਪੱਟੂ ਰਾਜਨ ਬਨਾਮ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਰਾਜ
[ਮੋਹਨ ਐਮ. ਸ਼ਾਂਤਨਾਗੌਦਰ, ਜੇ.] 547

8. 26.10.2001 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 6.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਉਸ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਤਿਰੂਨੇਲਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਕੋਲ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਭੇਜਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਾ

ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਵੀ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਨਾਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਟਾਟਾ ਸੂਮੋ (ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ) ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ। T.N 10 M 7755)। ਇਸ ਗੱਡੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 9 ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 8, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਬੈਠੇ ਸਨ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਕ ਹੋਰ ਟਾਟਾ ਸੂਮੋ (ਐਮ.ਓ.3) ਸੀ। ਕਰਾਈ ਇਲੂਪੂ ਪੁਲੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਦੂਜੀ ਗੱਡੀ ਰੁਕੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 4 ਅਤੇ 6 ਉੱਥੋਂ ਉਤਰ ਗਏ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਕਾਲਰ ਨਾਲ ਫੜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਖਿੱਚ ਲਿਆ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 4 ਅਤੇ 6 ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਉਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ" ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 7 ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਟਾਟਾ ਸੂਮੋ (ਐਮ.ਓ.3) ਸੰਥਾਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਉਕਤ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਡਿੰਡੀਗੁਲ ਵੱਲ ਲੈ ਗਈ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਹੋਰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਚੇਨਈ ਵਾਪਸ ਲੈ ਆਏ।

9. ਜਦੋਂ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਵੇਲਾਚੇਰੀ ਵਿਖੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5, 8 ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਥੀ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਰਵੀ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 4) ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਜੋਤਸ਼ੀ ਕੋਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੇ.ਕੇ ਨਗਰ ਵਿਖੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਰਘੂਨਾਥ ਅਈਅਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਰਸਮਾਂ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਰਾਇਆ ਗਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਰਸਮਾਂ ਰਵਾਇਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਗੰਭੀਰ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਉਸਨੇ 20.11.2001 ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ

ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ 2001 ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨੰਬਰ 1047 ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

XXXXXX

10. ਇਸ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮਕਸਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤੀਜੀ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਨਾਲ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਦੂਜੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੀਆਂ ਕਈ ਅਸਫਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਆਖਰਕਾਰ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕੇ।

11. ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਭਾਵ 31.10.2001 ਨੂੰ, ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੋਡਾਈਕਨਾਲ ਰੇਂਜ ਦੇ ਰਮਨ ਅਤੇ ਜੰਗਲਾਤ ਗਾਰਡ ਮੁਰੂਗੁਸੇਨ (ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 26 ਅਤੇ 27) ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਜੰਗਲਾਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਟਾਈਗਰ-ਚੋਲਾ ਜੰਗਲ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਨਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ। ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ ਹੀ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 27 ਨੇ ਕੋਡਾਈਕਨਾਲ ਥਾਣੇ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਐਕਸਟ ਪੀ. 42 ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ 2001 ਦੇ ਸੀ.ਆਰ ਨੰਬਰ 559 ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਕ ਅਣਪਛਾਤੀ ਲਾਸ਼ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਗੈਰ ਕੁਦਰਤੀ ਮੌਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 35 ਦੁਆਰਾ 01.11.2001 ਨੂੰ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 33, ਅਨੀਥਲਾਈ ਦੁਆਰਾ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 32, ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ

ਸੇਬਾਸਟੀਅਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੋਡਾਈਕਨਾਲ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਦੇ ਕਤਲ ਦੀ ਗੱਲ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਪੀੜਤ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੋੜ ਨੇੜੇ ਟਾਈਗਰ-ਚੋਲਾ ਦੇ ਜੰਗਲ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਾਂਚ ਟੀਮ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਗਈ, ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜੰਗਲਾਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਲਾਸ਼ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਦੀ ਸੀ। ਕੋਡਾਈਕਨਾਲ ਪੁਲਿਸ (ਐਮ.ਓ.11,12,13,14) ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੀਆਂ ਦਫਨਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਮਿਲੇ ਕੱਪੜੇ (ਐਮ.ਓ.5,6 ਅਤੇ 8) ਦੀ ਪਛਾਣ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 33 ਅਤੇ ਦੋ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 38 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੂਜੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 34, ਡਾ ਜੈਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਸੰਥਾਕੁਮਾਰ ਦੀ ਹੋਣ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ। ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਜੇ ਵੀ ਕਮਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ।

XXXXXX

ਪੱਟੂ ਰਾਜਨ ਬਨਾਮ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਰਾਜ
[ਮੋਹਨ ਐਮ. ਸ਼ਾਂਤਨਾਗੌਦਰ, ਜੇ.]

ਧਾਰਾ 302, 364 ਅਤੇ 201 ਸਮੇਤ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ਆਈਪੀਸੀ" ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

12. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 364, 304 ਭਾਗ 1 ਅਤੇ 201 ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਰਾਜ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਿਆਂ ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 304 ਭਾਗ 1 ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਸੋਧ ਕੇ ਧਾਰਾ 302 ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਸਬੂਤ, ਹੋਰ ਸਹਾਇਕ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਨ; ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦਾ ਮਕਸਦ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ; ਪਿਛਲੀ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਡੈਨੀਅਲ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2) ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਵੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਕੇਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ, ਜੇ ਕੋਈ ਹਨ, ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਇਕਸਾਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ.

13. ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਦੋ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਜਾਂਚਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 35 ਅਤੇ 38 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਕਤਲ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਸਾਹ ਘੁੱਟਣਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

14. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਾਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹਾਲਾਤ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਿਰਫ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਨੁਮਾਨਾਂ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦਾ ਮਕਸਦ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਬੂਤ ਅਸਥਿਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਹੋਰ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 20.11.2001 ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ (ਐਕਸ.ਟੀ.ਪੀ.1) ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਬਿਲਕੁਲ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸੇ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦੂਜੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ 20.11.2001 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਗਈ ਘਟਨਾ ਅਗਵਾ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਹੀ ਸਿਲਸਿਲਾ ਹੈ ਜੋ 01.10.2001 ਨੂੰ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ 12.10.2001 ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਸਿਰਫ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ") ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਧਾਰਨ ਕਰੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਖਰਾਬ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 12.10.2001 ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਕੇਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਐਕਸਟ ਪੀ 3 ਵਜੋਂ ਨਿਸ਼ਾਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਠੋਸ ਟੁਕੜੇ ਵਜੋਂ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਗੈਰਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੁਆਰਾ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਖਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਬੂਤ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 313 ਤਹਿਤ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਟੈਸਟ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਟੈਸਟ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨਾ ਗਲਤ ਸੀ।

XXXXXX

ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਲਾਜੀ ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸਨ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ।

15. ਸਾਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਕਿ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਤਲ ਦੀ ਘਟਨਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਸਿਲਸਿਲਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੰਥਾਕੁਮਾਰ ਦੇ ਅਗਵਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ 2001 ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਨੰਬਰ 1030, ਜੋ 01.10.2001 ਨੂੰ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ।

ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੀ ਨੇੜਤਾ, ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀ ਏਕਤਾ ਅਤੇ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਰਗੇ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਇੱਕੋ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ (ਦੇਖੋ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਬਨਾਮ ਚੀਮਾਲਾਪਤੀ ਗਣੇਸ਼ਵਰ ਰਾਓ, (1964) 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ 297). ਕਤਲ ਦੀ ਘਟਨਾ ਅਤੇ ਅਗਵਾ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਦਾ ਤੁਰੰਤ ਸੰਖੇਪ ਵਰਣਨ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਦੋਂ ਦੋ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰਜ਼ ਐਕਸਟ ਪੀ 1 ਅਤੇ ਪੀ 3

ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਗਵਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਘਟਨਾ 01.10.2001 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਅਤੇ ਖਤਮ ਹੋਈ। ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਜੁਰਮ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਪੀੜਤਾਂ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ) ਨੂੰ ਉਕਤ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੀੜਤਾਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਦਿਨ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਉਕਤ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ 12.10.2001 ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਕਤ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ, 24.10.2001 ਨੂੰ, ਦੋਸ਼ੀ ਮ੍ਰਿਤਕਾ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਤਿਰੂਨੇਲਵੇਲੀ ਲੈ ਆਇਆ। ਮੌਜੂਦਾ ਜੁਰਮ 26.10.2001 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 4, 6 ਅਤੇ 7 ਨੇ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਕੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਚੁੱਕ ਲਿਆ, ਉਸਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਕੋਡਾਈਕਨਾਲ ਥਾਣੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਟਾਈਗਰ-ਚੋਲਾ ਜੰਗਲ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ।

XXXXXX

ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵੀ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਤੋਂ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕੋਈ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਇਕੱਤਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਦਾ ਮਕਸਦ ਇਕੋ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਮਕਸਦ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਦੂਜਾ

ਅਪਰਾਧ ਪਹਿਲੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵੱਖਰੇ ਇਰਾਦੇ ਹਨ. ਪਹਿਲਾ ਅਪਰਾਧ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਕਸਦ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਮਕਾਉਣਾ ਅਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾਉਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਦੂਜੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇਰਾਦਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕਤਲ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਦੀ ਏਕਤਾ ਵੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹੈ. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਤਲ ਦੀ ਘਟਨਾ ਅਗਵਾ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀ ਹੈ।

16. ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਗਵਾ ਦੀ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੜਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਲੰਘਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਖਰਕਾਰ 09.11.2001 ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਥਾਣੇ ਵਿੱਚ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਗਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਜੁਰਮ 01.10.2001 ਨੂੰ ਹੀ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ 12.10.2001 ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

17. ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਜਾਂ ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਅਯੋਗ ਹੈ ਬਲਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 21 ਦੀ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। **ਟੀ.ਟੀ ਐਂਟਨੀ ਬਨਾਮ ਕੇਰਲ ਰਾਜ**, (2001) 6 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 181 ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨਾ (ਜੋ ਕਿ ਜਵਾਬੀ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 21 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 19, 20 ਅਤੇ 27 ਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ:

ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਥਾਣੇ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸੰਗੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਵਾਪਰਨ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ.ਪੀ ਦੀ ਐਂਟਰੀ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 156 ਜਾਂ 157 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇਕੱਤਰ ਕੀਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 169 ਜਾਂ 170 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 (2) ਤਹਿਤ ਸਬੰਧਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਜੇ ਉਸ ਕੋਲ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜਾਂ ਸਮੱਗਰੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅੱਗੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਇਕੱਤਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੌਖਿਕ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ, ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਵਧੇਰੇ ਹੋਰ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਭੇਜਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਧਾਰਾ 173 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (8) ਦਾ ਆਯਾਤ ਹੈ।

20. ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 154, 155, 156, 157, 162, 169, 170 ਅਤੇ 173 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਸੰਗਿਆਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਜਾਂ ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੀ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 154 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਦੂਜੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸੇ ਸੰਗਿਆਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਜਾਂ ਉਸੇ ਘਟਨਾ ਜਾਂ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਰ ਬਾਅਦ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਜੋ ਇੱਕ ਜਾਂ ਵਧੇਰੇ

ਸੰਗਿਆਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸੰਗਿਆਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਥਾਣੇ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸੰਗਿਆਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਜਾਂ ਉਸੇ ਘਟਨਾ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਵਧੇਰੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਅਨੁਸਾਰ।

X X X X X X X X

XXXXXX

27. ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 19 ਅਤੇ 21 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸੰਗੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਸੰਤੁਲਨ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 173 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (8) ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਅਗਲੇਰੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ, ਹੋਰ ਸਬੂਤ (ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਦੋਵੇਂ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਰਿਪੋਰਟ ਜਾਂ ਰਿਪੋਰਟ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਨਾਰੰਗ ਕੇਸ [ਰਾਮ ਲਾਲ ਨਾਰੰਗ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ), (1979) 2 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 322: 1979 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ (ਸੀ.ਆਰ.ਆਈ) 479] ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਾਂਚ ਦੀ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਕਤੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਹਰ ਵਾਰ ਉਸੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਨਵੇਂ

ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਜਾਂਚ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 173 (2) ਤਹਿਤ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਵਧੇਰੇ ਸੰਗੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 154 ਅਤੇ 156 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਜਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰਜ਼ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਨਵੀਂ ਜਾਂਚ ਦਾ ਕੇਸ, ਨਾ ਕਿ ਜਵਾਬੀ ਕੇਸ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੌਰਾਨ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਸੰਗੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਜਾਂਚ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 173 (2) ਤਹਿਤ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 482 ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਮਾਮਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

18. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸਿਧਾਂਤ ਘਟਨਾ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵਾਂ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰਜ਼ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਅਪਰਾਧ ਵੱਖਰੇ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਹਨ. ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 302 ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ, ਪਹਿਲੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵ ਅਗਵਾ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ। ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕਤਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਅਗਵਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ 2001 ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨੰਬਰ 1030 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਅਗਵਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਗਲੇਰੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਤਲ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਗਵਾ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਪਰਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਸਪੱਸ਼ਟ

ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਗਵਾ ਦਾ ਜੁਰਮ ਅਤੇ ਕਤਲ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਅਪਰਾਧ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਗਵਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਂਚ ਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਤਲ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਦੁਆਰਾ ਅਗਵਾ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ 8 ਤਹਿਤ ਅਗਲੇਰੀ ਜਾਂਚ, ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਜੇ ਪਿਛਲੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਅਪਰਾਧ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਨਵੇਂ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲੰਬਿਤ ਕੇਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੱਥ **ਅਵਦੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਝਾਅ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ,** (2016) 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 8 ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕੇਸ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਤਾਂ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ 8 ਤੋਂ ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਤਹਿਤ 'ਅੱਗੇ ਦੀ ਜਾਂਚ' ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਿਛਲੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

XXXXXX

19. **ਰਮੇਸ਼ਚੰਦਰ ਨੰਦਲਾਲ ਪਾਰਿਖ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ,** (2006) 1 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 732 ਕੇਸ ਵਿੱਚ, **ਟੀ.ਟੀ ਐਂਟਨੀ** (ਸੁਪਰਾ) ਸਮੇਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਇੱਕੋ ਸੰਗਿਆਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਜਾਂ ਉਸੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਜਾਂ ਵਧੇਰੇ ਸੰਗਿਆਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਜਾਂ

ਉਸੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪਹਿਲੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, **ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ ਕਾਹਲੋਂ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ,** (2009) 1 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 441 ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ:

"67. ਦੂਜੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਵਿਚਾਰਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੇ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੇ ਸੰਸਕਰਣ ਸਨ, ਬਲਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਵੀਂ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖੋਜਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਬਾਰੇ ਖੋਜ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ. ਜੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਨਿਰਪੱਖ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ, ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਰਾਜ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਜੋ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਜਿਸ ਲਈ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ।

XXXXXX

20. ਅਸੀਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਾਬੂਭਾਈ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ, **(2010) 12 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 254** ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ:

"20. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਉੱਭਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 154 ਤਹਿਤ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਥਾਣੇ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਸੰਗਿਆਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਪਰਾਧਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 169 ਜਾਂ 170 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 173 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਭੇਜਣ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਗੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਇੱਕੋ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਥਾਣੇ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਹਰੇਕ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਜਾਂ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਰ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 162 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਬਿਆਨ ਹੋਣਗੇ।

21. ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰਜ਼ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਾਨਤਾ ਦੀ ਪਰਖ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦੋਵੇਂ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰਜ਼ ਇੱਕੋ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕੋ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਦੋ ਜਾਂ ਵਧੇਰੇ ਹਿੱਸੇ ਹਨ। ਜੇ ਜਵਾਬ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੂਜੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। **ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਦੂਜੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਦਾ ਸੰਸਕਰਣ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਘਟਨਾਵਾਂ / ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਤਾਂ ਦੂਜੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਜੇ ਉਸੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਵਿੱਚ**

ਮੁਲਜ਼ਮ ਵੱਖਰੇ ਸੰਸਕਰਣ ਜਾਂ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੋਵਾਂ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰਜ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

XXXXXX

ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਪਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵੱਖਰੀ ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਿਆਂਪੂਰਨ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੈ।

21. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 12.10.2001 ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਦੇ ਜੁਰਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਹਿਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਤਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਾਨਬੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਕਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਸਹਾਇਕ ਸਮੱਗਰੀ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।

22. ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਆਉਂਦਿਆਂ, ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਅਰਥਾਤ ਮਕਸਦ, ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੜੀ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 313 ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ

ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਿੱਧਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਕੇਸ ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗੇ ਕਿ ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਹੈ. ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਜੱਜ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣ, ਸਬੂਤ ਦੀ ਥਾਂ ਨਾ ਲੈਣ ਦੇਣ। ਜੇ ਕਥਿਤ ਹਾਲਾਤ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਠੋਸ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਨੁੱਖੀ ਏਜੰਸੀ ਅਸਲ ਘਟਨਾ ਦੇ ਚਿੱਤਰਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਹਾਲਾਤ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਜਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ: "ਆਦਮੀ ਝੂਠ ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਹਾਲਾਤ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ".

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਪਰਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹਾਲਾਤ ਨਿਰਣਾਇਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਬਾਰੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਹਰ ਹੋਰ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ. ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਨਾ ਛੱਡਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ **ਸ਼ਰਦ ਬਿਰਧੀਚੰਦ ਸਰਦਾ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ,** (1984) 4

ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 116 (ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ ਪੰਨਾ 185 ਪੈਰਾ 153-154) ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ:

XXXXXX

ਪੱਟੂ ਰਾਜਨ ਬਨਾਮ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਰਾਜ
[ਮੋਹਨ ਐਮ. ਸ਼ਾਂਤਨਾਗੌਦਰ, ਜੇ.] 557

153. ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਨੇੜਿਓਂ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲੇਗਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ:

(1) ਉਹ ਹਾਲਾਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ.

ਇੱਥੇ ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਹਾਲਾਤ "ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ" ਅਤੇ "ਨਹੀਂ" ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਾਜੀ ਸਹਿਬਰਾਓ ਬੋਬੜੇ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ 1973 ਦੇ ਕ੍ਰਿਲਜੇ 1783 ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ "ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ" ਅਤੇ "ਸਾਬਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਾਬਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ" ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਵਿਆਕਰਣਿਕ ਬਲਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅੰਤਰ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ:

ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਇਕ ਮੁੱਢਲਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਅਤੇ 'ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ' ਅਤੇ 'ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ' ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਨਸਿਕ ਦੂਰੀ ਲੰਬੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪੱਕੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਤੋਂ ਵੰਡਦੀ ਹੈ।

(2) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਤੱਥ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਭਾਵ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਲਪਨਾ 'ਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਸਿਵਾਏ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ,

(3) ਹਾਲਾਤ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਰੁਝਾਨ ਦੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ,

(4) ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ

(5) ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਇੰਨੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸਿੱਟੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਨਾ ਛੱਡੇ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੰਮ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ.

154. ਇਹ ਪੰਜ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸਿਧਾਂਤ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਪੰਚਸ਼ੀਲ ਬਣਦੇ ਹਨ।

23. ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਉਪਰੋਕਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾ ਕੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਹਿਲੂਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਕੁਝ ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤੇ ਹਨ।

24. ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਪਤਨੀ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ. ਉਸਨੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਅਕਸਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅਣਉਚਿਤ ਪੱਖਾਂ ਰਾਹੀਂ ਲਾਲਚ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤੀਜੀ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨਾਲ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੋਨ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੇਲੋੜੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਗਵਾ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਵੀ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ 24.10.2001 ਨੂੰ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1, ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਹੋਰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਉਹ ਤਿਰੂਨੇਲਵੇਲੀ ਪਹੁੰਚੇ। 26.10.2001 ਦੇ ਤੜਕੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਨਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ, ਜਿਸ ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ ਵਾਲੀ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਗਈ। ਟੀ.ਐਨ 10 ਐਮ 7755 (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 9 ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ) ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 8 ਦੇ ਨਾਲ. ਰਸਤੇ 'ਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2, 4 ਅਤੇ 6 ਪਿੱਛੇ ਆ ਰਹੀ ਗੱਡੀ (ਐੱਮ.ਓ.3) ਤੋਂ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਉਹ "ਉਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਣ", ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ

ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਸਮਾਂ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਰਨਾ ਪਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ।

ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੰਪਨੀ ਛੱਡਣ ਸਮੇਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਨੇ ਗਏ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਵੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਲਾਸ਼ 'ਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ ਦੀ ਵੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 6 ਤੋਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਕਮਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜੁਰਮ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਬਾਰੇ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਲਟ-ਪੜਤਾਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਦੇ ਕੇ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਬਾਰੇ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 20.11.2001 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾ ਸਕੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ 26.10.2001 ਨੂੰ ਅਗਵਾ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਸੀ ਅਤੇ 06.11.2011 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੁਡਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਘਟਨਾ (ਅਗਵਾ ਦੀ ਘਟਨਾ, ਭਾਵ 2001 ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਨੰਬਰ 1030) ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਬਚਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਵੀ, ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਵੀ ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਬਚ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 10 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਵੀ ਦੇਵੇਗਾ।

XXXXXX

ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਤੋਂ ਲੰਬੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਮਾਮੂਲੀ ਬਦਲਾਅ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

25. ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੇ ਮਕਸਦ ਦੇ ਪਹਿਲੂ, ਆਖਰੀ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ. ਉਹ ਗਵਾਹ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾਲ 26.10.2001 ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਲਾਸ਼ 31.10.2001 ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਭਾਵ ਘਟਨਾ ਦੇ ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 35, ਡਾ. ਏ. ਸ਼ਿਵਕੁਮਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੀੜਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਜਾਂਚ ਤੋਂ 3-5 ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 02.11.2001 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 35 ਦੇ ਪ੍ਰੀਖਿਆ-ਇਨ-ਚੀਫ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

26. PW1 ਦਾ ਸਬੂਤ PW1 ਦੀ ਮਾਂ PW2 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਥਿਤ ਹੈ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 2 ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤੀਜੀ ਪਤਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਦਿਨ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 5 ਤਿਰੂਨੇਲਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ

ਆਇਆ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗਈ, ਪਰ ਉਹ ਰੋਦੀ ਹੋਈ ਇਕੱਲੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਈ ਅਤੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਕੁੱਟ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਬਾਰੇ ਵੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਜੋਤਸ਼ੀ ਕੋਲ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਜਾਦੂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਆਦਿ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਈ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਉਸਦੀ ਕਮਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਾਮਾਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਸ ਸੁਝਾਅ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਲੈਣ ਲਈ ਝੂਠੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਬਾਰੇ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। PW2 ਦੇ ਸਬੂਤ PW1 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

XXXXXX

ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਦੇ ਮਕਸਦ, ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਸਬੂਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਕਲੀਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਕੁਦਰਤੀ, ਇਕਸਾਰ, ਠੋਸ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਏ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ.

27. ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 7 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵੀ ਢੁਕਵੀਂ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਸਹਾਇਕ ਪੁਲਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਮੰਗ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 7 30.11.2001 ਨੂੰ ਚੇਨਈ ਕੋਟੂਰਪੁਰਮ ਥਾਣੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 42 ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਕੋਡਾਈਕਨਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਟਾਈਗਰ-ਚੋਲਾ ਵਿਖੇ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿਖਾਏਗਾ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਸੁੱਟੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ 01.12.2001 ਨੂੰ ਉਕਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਉਪਲਬਧ ਫੋਟੋਆਂ ਤੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 7 ਨੇ ਅੱਗੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਯਾਨੀ 02.12.2001 ਨੂੰ ਆਏ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਨੇ ਫੋਟੋਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਰਸਮੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 2 ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ 13.12.2001 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 6 ਨੇ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮਮ ਰੋਡ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਕਲੋਨੀ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਰਸ (ਐਮ.ਓ.7) ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚੇਨ (ਐਮ.ਓ.9) ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਕੇ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 6 ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 7 ਨੇ ਟਾਟਾ ਸੂਮੋ ਤੋਂ ਇਕ ਲੁੰਗੀ (ਐਮ.ਓ.15) ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਬਾਰੇ ਵੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 7 ਦੀ ਉਲਟ-ਪੜਤਾਲ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਨ ਯੋਗ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਕੱਢੀ ਗਈ ਹੈ।

XXXXXX

ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 7 ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਅਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਹੈ। ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਾਰਨ ਇੱਥੇ ਦਿੱਤੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਨਿਆਂਇਕ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਬੂਲਨਾਮੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸਮੱਗਰੀ ਬਰਾਮਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਇਕੱਲੇ ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਭੌਤਿਕ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦਾ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰਭਰਤਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ.

28. ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 26, 27, 29, 32 ਅਤੇ 33 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਹਿਲੂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਜੰਗਲਾਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 26 ਰਮਨ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ 31.10.2001 ਨੂੰ ਜੰਗਲਾਤ ਗਾਰਡ ਮੁਰੂਗੇਸਨ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 27) ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੱਡ ਵਿੱਚ ਟਾਈਗਰ-ਚੋਲਾ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਲਾਸ਼ ਪਈ ਮਿਲੀ। ਲਾਸ਼ 'ਤੇ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਪੂਰੀ ਬਾਂਹ ਵਾਲੀ ਸ਼ਰਟ ਅਤੇ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਬੈਲਟ ਦੇ ਨਾਲ ਸੈਂਡਲ ਰੰਗ ਦੀ ਪੈਂਟ ਸੀ। ਲਾਸ਼ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 26 ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 27 ਕੋਡਾਈਕਨਾਲ ਥਾਣੇ ਗਏ ਅਤੇ ਅਣਪਛਾਤੀ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ (ਐਕਸਟ. ਪੀ 42) ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਕੈਮਰੇ

ਨਾਲ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਲਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲਈਆਂ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 27 ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 26 ਦੁਆਰਾ ਕਹੀ ਗਈ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਈ ਸੀ।

ਕੋਡਾਈਕਨਾਲ ਥਾਣੇ ਦੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 29 ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ 31.10.2001 ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 26 ਅਤੇ 27 ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸੇ ਦਿਨ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 29 ਹੋਰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਟਾਈਗਰ-ਚੋਲਾ ਵਿਖੇ ਸਬੰਧਤ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਲਗਭਗ 30 ਸਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਵੇਖੀ। ਉਸਨੇ ਸਾਰੇ ਕੋਣਾਂ ਤੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਮਹਾਜ਼ਾਰ (ਐਕਸਟ.ਪੀ.45) ਅਤੇ ਪੰਚਨਾਮਾ (ਐਕਸ.ਪੀ.46) ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਉਸਨੇ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਸੇਬਾਸਟੀਅਨ (ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 32) ਨੂੰ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫਨਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ ੩੨ ਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਿੱਥੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਨੂੰ ਦਫਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਲਟ-ਪੜਤਾਲ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਸੁਝਾਅ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਿਰਫ ਖੋਜ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਅਸਲ ਫੋਟੋਆਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪੈਟਰੋਮੈਕਸ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦਾਗ ਦੇਖਿਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਨਿਰੀਖਣ ਮਹਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪੈਟਰੋਮੈਕਸ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਕਮੀਜ਼ ਦਾ ਰੰਗ ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਸਵੇਰੇ ਇਸ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿਚ ਨੀਲਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਮਹਾਜ਼ਾਰ ਵਿਚ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ.

ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 32 ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 29 ਦੁਆਰਾ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 33 ਅਨੀਥਲਾਈ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਨੂੰ ਦਫਨਾਉਣ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦਫਨਾਉਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪਛਾਣਕਰਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 32 ਨੇ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਉੱਚੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1, ਜੀਵਾਜੋਤੀ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੀ ਪਛਾਣ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਰੋਂਦੀ ਹੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 32 ਦੇ ਦਫਨਾਉਣ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 33 ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਦਫਨਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨੀਲੇ ਧਾਤੂ ਦੇ ਪੱਥਰ ਦਾ ਪਛਾਣ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਗਾਇਆ ਸੀ।

29. ਅਸੀਂ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 35 ਅਤੇ 38 (ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਦਾ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਾਕਟਰਾਂ) ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 35 ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਜਾਂਚ ਮੁਖੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਗਰਦਨ ਵਿੱਚ ਹਾਇਓਇਡ ਦੀ ਹੱਡੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਮਿਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਜਾਂਚ ਤੋਂ 3 ਤੋਂ 5 ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਲੁੰਗੀ ਵਰਗੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਉਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਗਰਦਨ ਦੀ ਹਾਇਓਇਡ ਹੱਡੀ ਟੁੱਟ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜੀ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 38 ਵੀ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 38 ਨੇ ਗਵਾਹੀ

ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਪੱਥਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੀ ਡੰਡੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪੇਟ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਸੱਟ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਹਾਇਓਇਡ ਹੱਡੀ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਹਾਇਡ ਹੱਡੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਫਰੈਕਚਰ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਬੇਨਸੀਡੀਨ ਟੈਸਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਗਰਦਨ ਦਾ ਦਬਾਅ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

30. ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਮਾਹਰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 36 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਵੀ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ. ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਮ੍ਰਿਤਕ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੋਟਲਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 36 ਨੇ ਹੋਟਲ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 4, 5, 6 ਅਤੇ 8 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

XXXXXX

31. ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਟੈਸਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੀਸ਼ਨ ਟੈਸਟ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣ, ਜੋ ਕਿ ਸਬੂਤ ਦਾ ਠੋਸ ਟੁਕੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਸਬੂਤ ਵੀ ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਰਾਏ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਮਾਹਰ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਏ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਵਿਗਿਆਨ, ਕਲਾ, ਆਦਿ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਤਕਨੀਕੀ ਮੁਹਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ. ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਬੈਲਿਸਟਿਕਸ, ਫਿੰਗਰਪ੍ਰਿੰਟ ਮੈਚਿੰਗ, ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਤੁਲਨਾ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਟੈਸਟਿੰਗ ਜਾਂ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੀਸ਼ਨ ਤਕਨੀਕਾਂ ਵਰਗੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ.

32. ਰਮੇਸ਼ ਚੰਦਰ ਅਗਰਵਾਲ ਬਨਾਮ ਰੀਜੈਂਸੀ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਮਟਿਡ ਅਤੇ ਹੋਰ, **(2009) 9 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 709** ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਾਏ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਹਰ ਗਵਾਹ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ:

"16. ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਸਿਰਫ ਉਸ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਵੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਮਾਹਰ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਲੋੜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਾਹਰ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਟੈਸਟ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਆਮ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ. ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਦੀ ਰਾਏ ਸੁਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਡਾਕਟਰੀ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ. ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਗਿਆਨਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। **ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਗਿਆਨ,**

ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਗੁਪਤ ਵੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਦੀ ਕੇਂਦਰੀ ਭੂਮਿਕਾ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ..."

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

XXXXXX

ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਮਾਹਰ ਗਵਾਹ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮੁਹਾਰਤ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਉਚਿਤ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਮਾਹਰ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਸੁਤੰਤਰ ਫੈਸਲਾ ਬਣਾ ਸਕੇ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਭੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਰਾਏ ਦੇ ਸਬੂਤ ਸਲਾਹਕਾਰੀ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਮਾਹਰਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ. (ਦੇਖੋ **ਰਾਜ (ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ) ਬਨਾਮ ਪਾਲੀ ਰਾਮ,** (1979) 2 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 158; **ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਬਨਾਮ ਜੈ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਾਜ,** (1999) 7 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 280; **ਬਾਸੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ,** (2006) 13 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 65; **ਰਮੇਸ਼ ਚੰਦਰ ਅਗਰਵਾਲ ਬਨਾਮ ਰੀਜੈਂਸੀ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਮਟਿਡ** & ਹੋਰ (ਸੁਪਰਾ); **ਮਲਯ ਕੁਮਾਰ ਗਾਂਗੁਲੀ ਬਨਾਮ ਡਾ. ਸੁਕੁਮਾਰ ਮੁਖਰਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ,** (2010) 2 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ (ਸੀ.ਆਰ.
ਆਈ) 299).

33. ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਧਾਰਕ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਮੁੱਲ ਵੀ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਭਾਰ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਉਲਟ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ

ਵਾਲੇ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੋਰ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਇਹ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਹਰ ਲੰਘਦੇ ਦਿਨ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਧ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ ਮੋੜ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਭੁੱਲ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਲਟ ਨਤੀਜੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗੀ, ਖ਼ਾਸਕਰ ਅਜਿਹੀ ਧਿਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਹੋਰ ਠੋਸ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ।

34. ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਟੈਸਟ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਨ ਦੀ ਉਚਿਤਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਪਰਾ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਤਕਨੀਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਬੂਤ ਸਬੂਤ ਦਾ ਇੱਕ ਠੋਸ ਟੁਕੜਾ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸੁਪਰਥੋਪਣ ਬਾਰੇ ਸਬੂਤ ਵੀ ਮਾਹਰਾਂ ਦੀ ਰਾਏ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗੇ ਕਿ ਪਛਾਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਭਾਰਤੀ ਜਾਂਚਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਤਕਨੀਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਵਰਤਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਠਾਰੀ ਕਤਲਾਂ, 2008 ਵਿਚ ਗੋਆ ਵਿਚ ਰੂਸੀ ਕਤਲ ਦੀ ਘਟਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਮੋਰਨੀ ਹਿੱਲ ਕਤਲ ਕੇਸ ਅਤੇ ਪਹਾੜਗੰਜ ਬੰਬ ਧਮਾਕੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ 1996 ਵਿਚ ਅਤੇ 2005 ਵਿਚ ਊਧਮਪੁਰ ਕਤਲ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਂਚ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਦੇਖੋ ਮੋਦੀ, ਮੈਡੀਕਲ ਨਿਆਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਅਤੇ ਜ਼ਹਿਰ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਪਾਠ ਪੁਸਤਕ, 26 ਵਾਂ ਸੰਸਕਰਣ, 2018, ਪੰਨਾ 267- 271). ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਖੁਦ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਅਤਿ-ਨਿਰਧਾਰਤ ਰਾਹੀਂ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਹੈ (ਦੇਖੋ **ਸ਼ੰਕਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਰਾਜ,** (1994) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 478; **ਸਵਾਮੀ ਸ਼ਰਦਾਨੰਦ**

ਬਨਾਮ ਕਰਨਾਟਕ ਰਾਜ, (2007) 12 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 288; **ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ, ਤਾਮਿਲਨਾਡੂ ਬਨਾਮ ਜੇਨ ਡੇਵਿਡ,** (2011) 5 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 509; **ਮਹੇਸ਼ ਧਨਾਜੀ ਸ਼ਿੰਦੇ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ,** (2014) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 292), ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਰਾਏ ਸਬੂਤ ਹੈ।

XXXXXX

35. ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਪੈਰਾ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਫੈਸਲੇ ਸਥਿਤੀਗਤ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ, ਮਕਸਦ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਆਦਿ ਵਰਗੇ ਪਹਿਲੂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਇਕੋ-ਇਕ ਦੋਸ਼ੀ ਤਕਨੀਕ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ, **ਮਹੇਸ਼ ਧਨਾਜੀ ਸ਼ਿੰਦੇ** (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਟੈਸਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਵੀ ਸੀ, ਅਤੇ **ਜੇਨ ਡੇਵਿਡ** (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ, ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਟੈਸਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੰਦਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਵੀ ਫਾਇਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸਥਿਰ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਏ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਕੋ ਇਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸਥਿਤੀ ਹੈ. ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੀਸ਼ਨ ਤਕਨੀਕ ਲਈ ਸੱਚ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ.

36. ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੀ ਪਛਾਣ ਲਈ

ਇੱਕ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਟੈਸਟ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਮਾਹਰਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਟੈਸਟ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਬੂਤ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

37. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 34, ਡਾ ਜੈਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਜਿਸ ਨੇ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਟੈਸਟ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਟੈਸਟ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੀਡੀਓ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ, ਵਿਜ਼ੂਅਲ ਨਿਰੀਖਣ, ਅਤੇ ਦੰਦਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਅਧਾਰਤ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਵਿਧੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਪੂਰਵਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 34 ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਸਿੱਟੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ।

38. ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 34 ਦੇ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਹਾਲਾਂਕਿ ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਟੈਸਟ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ, ਪਰ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਪੱਖ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਹੋਰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਟੈਸਟ ਨਾ ਕਰਵਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸੁਪਰਇੰਪੋਜ਼ੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਗਲਤ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ

ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਮਾਪੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਟੈਸਟ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ.

XXXXXX

39. ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 6 ਦੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਉਸ ਦੇ ਘਰੋਂ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੀ ਫੋਟੋ, ਸੋਨੇ ਦੀ ਚੇਨ ਆਦਿ ਵਾਲੇ ਪਰਸ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਪਰਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

40. ਸੁਪਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਟਾਈਗਰ-ਚੋਲਾ ਤੋਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਕਬਰਸਤਾਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ. ਬਿਆਨਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਟਾਈਗਰ-ਚੋਲਾ ਜੰਗਲ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਉਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਟੀਮ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਮੋੜ 'ਤੇ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਅਸਲ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੋਸ਼ੀ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਲਿਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਹ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1, ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫੋਟੋਆਂ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਹੋਈ ਹੈ।

41. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਪਰਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਸਬੂਤ ਹੋਰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਆਖਰੀ ਵੇਖੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ. ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤਾਂ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1) ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਪਰਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਲਗਾਤਾਰ ਅਤੇ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 313 ਤਹਿਤ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਕਤ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਬੋਝ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਸਾਥ ਕਦੋਂ ਛੱਡਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਖਿਲਾਫ ਉਲਟ ਨਤੀਜੇ ਕੱਢੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਾ ਦੇਣਾ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਕੜੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

XXXXXX

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੁਆਰਾ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਆਖਰੀ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਬੂਤ ਧਾਰਾ 313 ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਜਿਹੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 22 ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 30 ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਹੋਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਇਹੋ ਹਾਲ ਹੈ। ਧਾਰਾ 313 ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ 26.10.2001 ਨੂੰ ਸੰਥਾਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣ, ਸੜੀ ਹੋਈ ਲਾਸ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਣ। ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸਿਧਾਂਤ, ਜੇ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਬੂਤ ਦਾ ਬੋਝ ਦੋਸ਼ੀ 'ਤੇ ਪਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਪਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾ ਕਿਵੇਂ ਵਾਪਰੀ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਾਂ ਗਲਤ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਕੜੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ। (ਦੇਖੋ **ਰੋਹਤਾਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ,** (2013) 14 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 434; **ਤ੍ਰਿਮੁਖ ਮਾਰੂਤੀ ਕਿਰਕਾਨ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ,** (2006) 10 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 681)।

42. ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਲਾਨੀ (ਐਕਸਟ.ਪੀ 32) ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਦੀ ਬਿੱਲ ਬੁੱਕ ਅਤੇ ਕੈਸ਼ ਬੁੱਕ, ਜਿੱਥੇ 09 ਕਿਊ 1310 (ਐਮ.ਓ.3) No.TN ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਵਾਲੀ ਟਾਟਾ ਸੂਮੋ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਭਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਵੀ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਟਾਟਾ ਸੂਮੋ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਡਾਈਕਨਾਲ ਵੱਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਪਲਾਨੀ ਵਿਖੇ ਕੋਡਾਈਕਨਾਲ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਤੋਂ ਤੇਲ ਭਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

XXXXXX

43. ਸਾਡੀ ਸੋਚੀ ਸਮਝੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੀਆਂ ਭਾਰੀ, ਨਿਰੰਤਰ, ਠੋਸ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਗਵਾਹੀਆਂ, ਉਪਰੋਕਤ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਬਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ. ਅਸੀਂ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਮਕਸਦ, ਆਖਰੀ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਇਕਬਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜ ਸਨ। ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਜਾਂ ਅਤਿਕਥਨੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹੋਰ ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹਾਂ (ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 7,26,27, 29, 32 ਅਤੇ 33) ਦੇ ਸਬੂਤ ਇਕਸਾਰ, ਇਕਸਾਰ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹਨ, ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਪੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ. ਸਾਡੀ ਸੋਚੀ ਸਮਝੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤਕੁਮਾਰ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਕਤਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਸ਼ ਨੂੰ ਟਾਈਗਰ-ਚੋਲਾ ਵਿਖੇ ਸੁੱਟਣ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ

ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਸਬੂਤ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ੀ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਸੱਚਾਈ ਕੁਝ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ. ਰਵਾਇਤੀ ਕੱਟੜਪੰਥੀ ਹਾਈਪਰਟੈਕਨੀਕਲ ਪਹੁੰਚ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ, ਯਥਾਰਥਵਾਦੀ ਅਤੇ ਸੱਚੀ ਪਹੁੰਚ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਬੂਤ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਵਧ-ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਪਾਲਣਾ ਕਰਕੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਜੀਵ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਜਬ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਲਪਨਾਤਮਕ. (**ਦੇਖੋ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ),** (1978) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 161; **ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਲੇਖ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ,** (2000) 1 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 247; **ਤਾਖਾਜੀ ਹੀਰਾਜੀ ਬਨਾਮ ਠਾਕੋਰ ਕੁਬੇਰਸਿੰਘ ਚਮਨਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ,** (2001) 6 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 145; **ਚਮਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਉਤਰਾਖੰਡ ਰਾਜ,** (2016) 12 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 76).

44. ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਸਮੁੱਚਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਸਮੇਂ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧੇ ਗਏ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਪੀਲਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਦੇਵਿਕਾ ਗੁਜਰਾਲ ਅਪੀਲਾਂ ਖਾਰਜ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।

Prabhat Kiran, Advocate
D/923/2000
Bar Council of Delhi